

WAAROM BLIJF JE NIET ONTBIJTEN?

(Why not stay for breakfast)

Een komedie in drie bedrijven

door

GENE STONE

en

RAY COONEY

vertaling

Jan Hulsegge

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WAAROM BLIJF JE NIET ONTBIJTEN? - WHY NOT STAY FOR BREAKFAST** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **GENE STONE en RAY COONEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Gene Stone en Ray Cooney

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

George Clarke

Louise Hamilton

Davey

Jongen

Meisje

EERSTE BEDRIJF: een avond achter in september

TWEEDE BEDRIJF: tien dagen later in de late namiddag

DERDE BEDRIJF: de volgende morgen.

DECOR:

Het verhaal speelt zich af in de flat van George Clarke. Het is 9 uur 's avonds achter in september. De flat ligt op de eerste verdieping van een groot huis in Hampstead. Het huis is gebouwd in de Victoriaanse periode. Het decor is een open woonkamer met een zitgedeelte rechts, dat ongeveer twee derde van het toneel beslaat en links een keukengedeelte. Tussen de twee delen is een hoogteverschil van twee treden. In de rechterwand is een raam met een brede erker. Het raam kijkt uit over de daken van huizen. De buitendeur is in de achterwand en komt uit op een kleine overloop waar een trap zichtbaar is. In de achterwand links (van de keuken dus) is een deur naar de slaapkamer, waarin het bed van George zichtbaar is. De scheiding tussen woonkamer en keuken is aangegeven door een klein stukje wand dat in het verlengde van de traptreden ligt. Boven de gootsteen aan de linkerwand is een klein raam dat uitziet op de achterkant van huizen en een bakstenen muur. In het midden van de trap tussen kamer en keuken staat een lage eiken kast, zodat er voldoende ruimte is om zowel voor als achter de kast de treden te gebruiken. De flat is duidelijk ingericht door, een vrijgezel, de "vrouwelijke" sfeer ontbreekt volkomen en de muren zijn bedekt met een samenraapsel van "ouderwetse" foto's en platen. Het meubilair is een allegaartje, maar zeker niet modern

en overal in de kamer staan vreemde zaken die George in tweedehands winkeltjes heeft opgeduikeld. In de woonkamer staat een leunstoel (tegen de rechterwand), een groot bureau (in de rechterhoek), boekenplanken aan de achterwand, een grammofoon en een klein tafeltje met een sortering drankflessen. In het midden staat een grote bank met aan weerskanten een klein tafeltje. De telefoon staat op het tafeltje rechts. Aan weerszijden van de buitendeur staat een klein tafeltje. In de keuken staan een koelkast, kasten en planken aan de muur. Indien mogelijk een fornuis en een gootsteen met onderkastjes. Aan de voorkant staat een ronde tafel met twee ongemakkelijke, rechte stoelen. Er zijn lichtknoppen bij de buitendeur, bij het drankentafeltje en naast de slaapkamerdeur in de keuken.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat is George in de keuken zijn avondeten aan het klaarmaken. Hij is achter in de dertig en ziet er keurig verzorgd uit. Hij draagt een wit overhemd met een gestreepte das en een goed gesteven broek met riem. Op dit moment heeft hij een schort voor. De keukentafel is voor één persoon gedekt, maar er staan ook schalen met allerlei ingrediënten, een weegschaal en een kookboek op. Er staan drie pannen op het fornuis, met daarin rijst, "Suki Yaki" en iets dat (onzichtbaar) verbrandt. Op het werkblad staat een keukenwekker. In de keuken is het licht aan, maar de woonkamer is donker. Door de halfopen gordijnen valt wat licht van een straatlantaarn. Na een paar seconden gaat de keukenwekker af. George kijkt in het kookboek, neemt iets van de tafel en doet dit in de Suki Yaki pan. Terwijl hij dat doet begint de telefoon te bellen. Hij aarzelt, kijkt op zijn horloge en gaat naar de bank. Hij blijft staan en loopt op zijn gemak naar de lichtknop links. Dan gaat hij terug en gaat naast de telefoon zitten, bedenkt zich, staat weer op en doet de lamp aan. Hij gaat weer zitten, neemt de telefoon op en begint onmiddellijk te praten.

George (*in de telefoon*): Hallo Helen..... Mm? Wat moet ik niet doen?..... ik zeg altijd "Hallo Helen"..... Wie zou het kunnen zijn?..... Dan zou ik eenvoudig zeggen "sorry, ik dacht dat u mijn zuster was. Die belt altijd precies om negen uur". Mag ik je er trouwens op wijzen dat je vijf minuten te laat bent..... De dokter, natuurlijk..... Ik? Ik was in de keuken bezig..... Suki Yaki Suki Yaki is iets Japans..... Natuurlijk kan mijn maag daartegen. Je weet dat ik graag zo wat experimenteer..... Natuurlijk..... Nee, nee natuurlijk niet. Waarom ben je eigenlijk naar de dokter geweest? (*op het moment dat hij de vraag stelt, realiseert hij zich dat hij dat niet had moeten doen en houdt de hoorn een paar seconden een eind van zijn oor. Daarna luistert hij weer*) In de nieren, alle mensen. (*hij luistert weer een ogenblik. Meelevend*) Oh jeetje..... Oh jee..... nee toch.....

Helen is waarschijnlijk aan het klagen en dus maakt George van de gelegenheid gebruik om de telefoon op de leuning te leggen en snel naar de keuken te lopen. Hij draait snel alle gaspitten laag. Gaat snel naar de telefoon terug, maar blijft staan, giet een bodempje whisky met soda in een glas en neemt de telefoon weer op.

George: Alle mensen. *(van de bovenverdieping komt behoorlijk luid het geluid van een grammofoon met een modern nummer. George reageert. In de telefoon)* Wat zeg je?.... ik versta je niet goed. Er is hier een vreselijk kabaal. Ze zouden deze flats niet aan hippies moeten verhuren. Soms gaat het de hele nacht door.... Dat heb ik wel, maar je kunt net zo goed tegen de muur praten..... Er waren er eerst twee, maar zo langzamerhand zijn er zoveel dat het wel een commune lijkt. Maar wat was je aan het vertellen, liefje?..... De dokter is bezorgd voor je lever..... Je nieren, bedoel ik..... *(van boven komt het geluid van een ruzie tussen Davey en Louise. Hoewel men niet letterlijk kan verstaan wat er wordt gezegd is het duidelijk dat Louise de boventoon voert. In de telefoon)* Oh kind toch, dat is vervelend..... Een specialist? *(hij kijkt kwaad naar het plafond)* Sorry, dat heb ik niet verstaan. Ze zijn boven weer aan het... het lijkt wel of ze ruzie hebben..... Mm? Nee, ik denk niet dat een specialist..... waarom ga je niet een tijdje bij mammie logeren. *(boven klinkt plotseling een luide dreun)* Oh God, ze komen nog door het plafond. De hemel sta ons bij. *(de deur van de flat boven gaat open en met een harde klap weer dicht)* Helen, ik denk dat het beter is als je straks nog eens even terugbelt. Ik kan mijn gedachten er niet bij houden. Ze hebben hierboven daverende ruzie en ik kan je nauwelijks verstaan. *(er wordt dringend aan de deur gebeld. Geschrokken)* Oh! *(in de telefoon)* Er wordt gebeld. Blijf aan de lijn. *(hij legt per ongeluk op, realiseert zich dat en begint direct weer te draaien. Terwijl hij de telefoon blijft vasthouden, gaat hij naar de voordeur omdat er opnieuw gebeld wordt)* Ja, ja, ik kom al. *(doet de deur open)*

Louise komt binnen. Ze komt uit het Noorden, is ongeveer zeventien en heel modern gekleed. Een simpele hemdjurk tot net boven de knieën, haar tot op de schouders, een grote tas met een schouderband en blote voeten in sandalen. Ze is bijna arrogant zelfverzekerd. Ze is ook heel erg zwanger. George kijkt haar volkomen verbaasd aan. Ze "waggelt" naar binnen, gaat naar de bank en gaat er half liggend op zitten. George, die nog overdonderd is, loopt naar de bank en kijkt naar haar.

George *(in de telefoon)*: Eh... Helen.... Ja, niks aan de hand.. iemand van hierboven..... Nee, niet één van de jonge mannen. *(Louise opent haar ogen als ze de opmerking hoort. George in de telefoon)* Helen, bel me over een paar minuten maar weer op..... Nee, ik bemoei me nergens mee. *(George legt de telefoon neer en kijkt*

Louise aan) Voelt u zich wel goed?
Louise: Wat een stomme vraag.
George (*wil beleefd zijn*): Zal ik een glas water halen?
Louise: Heb je geen cola?
George: Nee, kan ik wat anders inschenken?
Louise (*wijst naar het glas van George*): Wat is dat?
George: Whisky soda.
Louise: Doe mij er ook maar één.
George: Oh. (*knikt in haar richting*) Zou je dat nu wel doen?
Louise (*klopt op haar buik*): Daar krijgt hij haar van op zijn borst.
(*George begint wat in te schenken. Louise gaat rechtop zitten*) Oh die verrekte klootzak ook. (*George krijgt een schok van de grove taal*)
George: Ik.... eh.... er was redelijk veel lawaai.
Louise: Dat waren Davey en ik.
George: Davey?
Louise: Eén van die kerels boven.
George: Oh.
Louise: We hadden ruzie.
George: Dat dacht ik al.
Louise: De klootzak....
George (*snel*): Ja, ik had het al begrepen.
Louise: Ik ben blij dat zijn platenspeler kapot is.
George: Platen.... was dat die klap?
Louise: Ja. Zijn platenspeler knalde op de grond.
George: Heeft hij geprobeerd je daarmee te raken?
Louise: Helemaal niet. Ik gooide naar hem.
George: Goeie God. (*hij geeft haar het glas*) Alsjeblieft. (*Louise neemt een slokje. Het is behoorlijk sterk*)
Louise: Daar zal hij wel op reageren.
George: Reageren? Wie?
Louise: Deze hier. (*klopt op haar buik*) Stampertje. Boem-boem!

George knikt wat verlegen. Louise staat op met het glas in haar handen en loopt rondkijkend door de kamer.

Louise: De kamer van de jongens boven is net zo ingedeeld als deze.
George: Werkelijk?
Louise: Ik veronderstel dat de flat beneden precies zo is.
George: Goed..... eh..... mogelijk, ja.
Louise (*wijst naar de slaapkamer*): Heb je daar ook nog een kamer?
George: Eh.... ja..... de slaapkamer.

Louise: Boven is het verdomme allemaal slaapkamer. Je hebt het hier dus toch wel een beetje anders. Zeg, doe jij in tweede hands spullen?

George (*verbaasd*): Nee.

Louise (*lacht*): Het lijkt hier wel Stiefbeen en zoon. Heb je die troep van de vorige huurder overgenomen?

George: Nee, ik houd ervan gekke dingen te verzamelen.

Louise: Vertel me niet dat je dit met opzet hier hebt neergezet.

George: Ja!

Louise (*kijkt rond*): God nog aan toe. Dat heb ik nog nooit meegemaakt. (*ze gaat naar de keuken. George kijkt haar geïrriteerd na*) De keuken ziet er goed uit.

George: Oh, dank je wel.

Louise: Hé, er staat hier iets aan te branden.

George: Aanbranden. Aan de kant! Aan de kant! (*rent de keuken in*) Oh, verdomme.

Tijdens de volgende dialoog probeert George de boel weer wat op te ruimen. Eén van de gerechten is aangebrand en hij houdt de pan onder de kraan.

Louise: Wat heb je gekookt?

George: Och van alles. Het hoofdgerecht is Suki Yaki.

Louise: Sooki wie?

George: Suki Yaki. Het is Japans.

Louise: Perverse rotzak.

George: Ik zie niet in wat er pervers is aan Japans voedsel.

Louise: En je kookt het zelf.

George (*druk bezig met zijn pannen*): Klopt.

Louise (*bladert in het kookboek*): Heb je dat hierin gevonden?

George: Ja.

Louise: Verdorie. En een weegschaal. Gebruik je altijd een weegschaal bij het koken?

George: Ja.

Louise: Een weegschaal. Kookboeken. Schortje. Keurig huis-mannetje, hè?

George (*op zijn tenen getrapt*): Ik kan me nauwelijks voorstellen dat je hier gekomen bent om mijn culinaire kwaliteiten te bespreken.

Louise (*begint te jennen*): Krijg de zenuwen.

George: En misschien zou je je taal een beetje willen matigen.

Louise (*lacht*): Wat denk je verdomme over jouw taal?

George (*beleefd*): Het is al tamelijk laat en ik.....

Louise: Het is pas tien over negen.

George (*doet of hij haar niet gehoord heeft*):ben druk bezig met koken.

Louise: Sooki Pooki!

George: Sooki Pooki..... eh.... Yaki!

Louise (*lacht*): Ik zit je maar wat te jennen. (*ernstig*) Hoe denk je erover om me wat geld te geven.

George: Ik ben bang dat ik het niet goed verstaan heb.

Louise: Ik zei: "Hoe denk je erover om me wat geld te geven".

George: Wat bedoel je met "geven".

Louise: Ik had natuurlijk lenen kunnen zeggen, maar je krijgt het toch niet terug.

George: Dat meen je niet.

Louise: Natuurlijk wel.

George: Je kunt toch niet zo maar ergens binnenlopen en zeggen: "Hoe denk je erover om me wat geld te lenen".

Louise: Ik wel.

George: Dat heb ik nog nooit meegemaakt.

Louise: Dit spul smaakt eigenlijk wel lekker. Ik heb nog maar een paar keer whisky gedronken. Op de revolutie! (*ze neemt een slok*)

George: Op de revo... (*zachter*) lutie.

Louise: Een paar pond is wel genoeg.

George: Pardon?

Louise: Een paar pond is wel genoeg.

George: Weet je wel dat dat bédelen is.

Louise: Dat is geen bédelen.

George: Hoe noem jij dat dan?

Louise: Jij snapt er ook geen pest van. Ik geef je de kans iets met me te delen.

George (*bezorgd*): Iets met jou delen?

Louise: Een ervaring. Een uitwisseling van onderlinge menselijke gevoelens.

George: Uitwisseling van gevoelens?

Louise: Relatie. Communicatie.

George (*sarcastisch*): Ik snap het.

Louise: Maar je begrijpt het niet.

George: Jawel, het hoort natuurlijk allemaal bij dat moderne gedoe. New wave. Leef nu betaal later. Let's make love not war. Waarom werken, klopp gewoon bij iemand aan vraag om een paar pond. Moet kunnen; toch?!

Louise: Volgens mij snap je er de ballen niet van.

George: Zou je op willen houden zulke taal uit te slaan?

Louise: Beetje een miereneuker, hè?

George: Ik heb geen flauw idee wat een miereneuker is, maar je zult wel groot gelijk hebben. Als je je drankje op hebt en weer een beetje gekalmeerd bent, lijkt het me een goed idee dat je weer naar je echtgenoot gaat.

Louise: Welke echtgenoot?

George: Hoeveel heb je er?

Louise: Val kapot.

George: Oh. In dat geval lijkt het me verstandig naar.... eh... de vader van je kind te gaan.

Louise: Het is een godverlaten eind naar Bradford.

George: De heer hierboven is dus niet.....

Louise: Zal ik jou eens vertellen wat hij is?!

George: Behalve dat bedoel ik.

Louise: Ik ken hem nog maar een week. Ik heb hem samen met die andere vent in een café op Leicester Square ontmoet.

George: Een week....?

Louise: Heb je een saffie voor me?

George: Een....? Ja natuurlijk. *(hij wijst naar de doos)*

Louise: Is dat een saffiedoos?

George: Eigenlijk niet. Ik zal je wat leuks vertellen. Het is eigenlijk een vroeg Victoriaanse warmwaterkruik. *(Louise giechelt)* Heel slim bedacht; die flap moet je omslaan, dan hier water in doen en als je er dan op ging zitten kreeg je een lekkere warme.... eh..... achterwerk. Het is vertind. Kijk maar, hier komt het koper er al weer door. Grappig hè?

Louise: Heel grappig.... mag ik er eentje pakken? Ik kom namelijk net van Bradford. Ik wist niet waar ik heen moest en toen zei Davey dat ik wel bij hem in mocht trekken. Maar het is de ene ruzie na de andere. Dus ben ik eruit getrokken. George: Waarom ben je.....eh.... er in Bradford uitgetrokken?

Louise: De ene ruzie na de andere.

George: Lekker tiepetje ben jij zeg.

Louise: Dat kun je wel stellen.

George: Wat heb je die kerel in Bradford naar zijn kop gegooid?

Louise: Zijn broek, denk ik. *(ze zit even stil te denken)* Hoe zit het, krijg ik wat geld van je? Net genoeg om er een paar nachten uit te trekken.

George: Nou ja, als je nergens heen kunt..... maar ik moet heel eerlijk zeggen dat..... eh.... ik niet echt geloof in..... eh.... Ik bedoel ik ben niet gemeen of zo. Ik geef aan alle mogelijke instellingen.

Louise: Nou, kom op dan man! Geef een paar pond voor de Bradford

B.O.M. Club.

George: Belachelijk. Wat kun je nu met twee pond doen.

Louise: O.k. Maak er vijf van.

George: Het zou een stuk verstandiger zijn om het met Davey boven weer bij te leggen en daar te blijven tot je naar het ziekenhuis gaat.

Louise: Ziekenhuis?

George: Voor de baby.

Louise: Geloof maar niet dat ze mij in zo'n verrekte ziekenhuis krijgen. Lees de kranten maar eens goed. Ik kom er weer uit met de verkeerde baby en zonder blindedarm.

George: Maar je hebt er toch wel eens over nagedacht?

Louise (*grinnikt*): Ik ben niet goed in nadenken.

George: De dokter zal er toch wel over hebben nagedacht.

Louise: Welke dokter?

George (*langzaam*): Ben je nooit naar een dokter geweest?

Louise: Waarom zou ik naar de dokter gaan? Iedere idioot kan zien dat het geen zweer is.

George: Wat een toestand.

Louise: Ik snap niet waar jij je druk over maakt. Het duurt zeker nog wel een dikke week.

George: Oh, mijn God.

Louise: Al die trammelant over iets wat zo natuurlijk is als een bevalling. Het is net bonen doppen.

George: Het lijkt in de verste verte niet op bonen doppen.

Louise: In India krijgen de vrouwen hun kinderen op het veld en gaan dan weer gewoon aan het werk, maïs schoffelen of zo.

George: Dringt het niet tot je door dat jij geen Indiase vrouw bent. Zoiets kun je niet maken in Hampstead Heath. Jij hebt geen enkel verantwoordelijkheidsgevoel. Het is een misdadig tekort aan gevoel voor verantwoordelijkheid. (*houdt zijn hand tegen zijn voorhoofd*) Ik krijg er daverende hoofdpijn van.

Louise: Op die manier krijg je verdomme nog een maagzweer.

George: Die heb ik al.

Louise: Ben je getrouwd?

George (*na een korte stilte*): Nee.

Louise: Wel geweest hè?

George: Ja!

Louise: Dacht ik al. Je kijkt zo opgejaagd uit je ogen. (*de telefoon gaat en George neemt op*)

George (*in de telefoon*): 2-3-9... oh..... Oh, hallo, Helen.... Wat opgelost?..... Oh.... eh... ja..... Nee, geen probleem. (*hij kijkt vluchtig naar Louise*) Het was een collecte..... Kinderfonds of zo.

Louise: Hé.

George (*in de telefoon*): Ogenblik Helen. (*tegen Louise, geïrriteerd*)
Wat is er?

Louise: Ik moet even naar de pot.

George: Moet dat?

Louise: Heb je een beter voorstel?

George: Nee, goed.

Louise (*wijst naar de slaapkamer*): Is het daardoor?

George: Ja!

Louise: Merci. (*af in de slaapkamer*)

George (*in de telefoon*): Sorry.... Het was.... eh..... dezelfde dame van
zonet..... die van de collecte, ja.... nee, niet weer collecteren....
afleveren.....mijn vlaggetje. Ik raak er niet in betrokken, Helen!

Louise komt weer binnen. Tijdens de rest van het telefoongesprek
dwaalt ze wat door de keuken. Ze proeft de Suki Yaki en vindt het
lekker.

George: Ze is weg..... In orde. Is er nog iets?Woensdagavond, als
altijd. Natuurlijk..... Ik moet opleggen, Helen.... Natuurlijk ben ik
alleen.

Louise (*roept*): Mag ik wat van die Sooky Pooky proeven?

George (*dekt het mondstuk met de hand af. Roept zachtjes*): Houd je
stil!

Louise (*roept zachtjes*): Mag ik wat van die Sooky Pooky proeven?

George: Ja. (*in de telefoon, nonchalant*) Ik bel je morgenvroeg nog wel
even Helen. Daag.

Louise schept zich een flink bord eten op uit de diverse pannen.
George legt de telefoon neer en gaat ook naar de keuken, terwijl hij
het licht in de kamer uitdraait.

Louise: Je hebt een leuke pot.

George: Daar ben ik blij om.

Louise: Als je die smerige rubberplanten even vergeet tenminste. Hier
hoort rijst bij, of niet?

George: Dat kan, ja. (*kijkt naar haar bord*) Wanneer heb jij voor het
laatst gegeten?

Louise: Geen idee. We hebben wel ontbeten, geloof ik. Eet je dit zelf
ook?

George: Als je het niet erg vindt.

Louise: Natuurlijk niet.

George: Dank je. (*Louise gaat aan tafel zitten, maar er is niet veel ruimte vanwege haar buik*)

Louise: Nog een geluk dat ik zo mager ben.

George: Het heeft waarschijnlijk wat te lang gekookt.

Louise: Nee, het smaakt prima. Eet je altijd Japans?

George: Goeie God, nee. Een keer in de week probeer ik eens wat anders. Zeg eens hebben ze boven telefoon?

Louise: Dat moet wel als ze willen voorkomen dat ze het gas en het elektrisch afsnijden. Waarom vraag je dat?

George: Om je vriend te bellen en te zeggen dat hij je op moet komen halen.

Louise: Hij hoeft me niet op te halen. Ik ga niet terug. Ik kan niet uitstaan dat iemand de baas over me speelt.

George: Deed die andere kerel dat? De baas spelen?

Louise: Die kerel in Bradford?

George: Ja.

Louise: Ik denk het wel. Hij wist niet wat hij wilde. Er was maar één ding dat hij verrekte goed kon, dat verzeker ik je. (*ze klopt op haar buik*)

George (*probeert het te negeren*): Ja, dat is geloof ik....

Louise: Verdomme wat was die kerel hitsig.

George: Wat was hij?

Louise: Hitsig.

George: Wat wil je daarmee zeggen?

Louise: Hitsig. Geil. Hij was een echte d'raufgänger.

George (*sullig*): D'raufgänger?

Louise: Hij wilde wel drie keer na elke maaltijd. (*George eet rustig verder, maar is wel van zijn stuk gebracht*) Ben jij hitsig?

George: Wil je wat mango chutney?

Louise: Houd ik niet van.

George: Zelf gemaakt.

Louise: Heb jij dat gemaakt?

George: Ja.

Louise: Brei je ook?

George: Nee! Dat zijn eetstokjes. (*Louise lacht naar hem*)

Louise: Ik dacht dat het vroeg Victoriaanse breipennen waren.

George: Oh nee, het zijn echte eetstokjes. Chinees..... Zouden eigenlijk Japans moeten zijn.

Louise (*plotseling*): Auw! (*ze houdt de hand op haar buik*)

George: Wat is er?

Louise: Stampertje is bezig.

George: Heeft waarschijnlijk een hekel aan praten onder het eten.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto